

Čarodějnice

Pádila jsem na jedno nadechnutí přes louku, která je pod naším bungalovem. Jindy ji s tátou obcházíme, ale tentokrát jsem se rozhodla běžet nejkratší cestou. Ona to ani žádná louka není. Podle mě by louka měla být

pěkně posečená. Když vede z kopce, měly by se na ní pohodlně válet sudy. Nebo je skvělé jen tak se svalit do trávy jako na matraci a koukat na nebe. Jenže tahle louka byla zarostlá kopřivami, byla tam spousta trní a taky bodláky. Sudy jsem válela nedobrovolně, když jsem zakopla o nějaký šlahoun.

„Auauau!“ kvičela jsem zoufale a nakonec jsem se dokutálela na kamenitou cestu, kde jsem se zastavila přímo o špičatý kámen.

Zvedala jsem se jen pomalu, protože mě bolelo a pátilo celé tělo. Hned jsem si ale vzpomněla na tátou a chtěla jsem utíkat dál. Vtom mi na rameni přistála těžká mozolnatá ruka. Druhá ruka svírala křivou sukovitou hůl. Podívala jsem se vzhůru a vyděšeně jsem zírala do vráscité vousaté tváře. Z pootevřených úst vykukoval jeden zub a vycházelo zlověstné mumlání. Nebylo moc srozumitelné, ale zachytila jsem pár německých nadávek. Nestačila jsem přemýšlet, proč na mě ten zjev mluví německy, když mě nezná. A došlo mi, že tvář nepatří muži, jak jsem si na první pohled myslela, ale velmi staré ženě. Tedy spíš čarodějnici.

Roztřásla jsem se po celém těle a rychle se vysmekla z vězení kostnatých prstů. Babice za mnou ještě cosi chraptivě hulákala, ale já jsem na nic nečekala a pádila jsem pro záchranu do vlídného domu paní Anity.

Vladan

Paní Anita zrovna dojila kozy a Vladan mléko naléval do konví, pro které si ráno připlují z pobřeží. Paní Anita umí i báječné sýry, které moc chutnají turistům. Německým obzvláště. Na to jsem ale teď neměla ani pomyslení.

„S tátou je zle!“ vykřikla jsem místo pozdravu.

„No, to je mi divné přivítání,“ zalomila paní Anita rukama.

Okamžitě všeho nechala a utíkali s Vladanem za mnou. Běželi jsme kolem té divné louky, ani mě nenapadlo, že si cestu zkrátíme.

Paní Anita se podívala tátovi na kotník a prohlásila, že zlomený není. Prý ošetřila ve svém životě už tolik zvířat, že to bezpečně pozná i u člověka.

„Ale musíte ležet! Na nohu nestoupat aspoň dva týdny!“ přikázala.

„Dva týdny, to je skoro půlka doby, co tu budeme!“ zafňukala jsem hlasem plným slz.

Teď se za to stydím, ale první, co mě sobecky napadlo, byla otázka, kdo se mnou bude chodit na výpravy. Nahlas jsem ji sice nevyslovila, ale táta mi okamžitě četl myšlenky.

„Taky mě to mrzí, zlato,“ povzdechl si, „poprosíme tady Vladana. Je to rozumný kluk, snad na tebe dá lepší pozor než já.“

Překvapilo mě to. Ale když jsem se na Vladana podívala, musela jsem uznat, že vypadá skoro jako dospělý. Za ten rok hodně vyrostl a zmužněl.

Paní Anita s tím kupodivu souhlasila: „Vladan nemá žádné pořádné prázdniny, tak si na chvilku odpočine od práce.“

Vladan po mně šlehl pohledem, uchechtl se, ale neřekl nic. Dovtípila jsem se, že zvažuje, jestli je pro něj horší pomáhat se zvířaty, nebo hlídat mě.

„Ale bez Vladana ani na krok!“ dodal táta přísným hlasem, „pustím tě ven, jedině když pro tebe Vladan přijde a pak tě zase přivede.“

Říkal to takovým tónem, jako bych to byla já, kdo si dnes ublížil, a ne on. Ale moudře jsem mlčela, aby si to ti dospělí ještě nerozmysleli. Sedět doma tedy rozhodně nechci!

Do jeskyně se nesmí

Vladanovi je jedenáct let a na svůj věk je hodně rozumný. Někdy až moc. Připadá mi, že je to tím, že nemá tátu. Snaží se to mamince vynahradiť a často se tváří tak dospělácky, že mě to štve.

Jako teď. Musím uznat, že ale dodržel slib, který dal předchozí den mému tátovi, a ráno pro mě přišel přesně v devět.

„Mám volno až do čtyř,“ hlásil hned ve dveřích, „pak musím pomáhat dojit.“

Od jeho maminky to bylo taky moc hezké, že ho uvolnila, aby mě mohl hlídat. Ona teď musí pracovat za dva.

Připravila jsem tátovi všechno potřebné, aby nemusel vstávat, dala mu pusu na neoholenou tvář, a už jsme byli venku.

„Co kdybychom prozkoumali tu jeskyni, kterou jsme vloni objevili s tátou?“ navrhla jsem naoko lhostejně, ale uvnitř jsem byla napnutá jako špagát.

A moje neblahé tušení se naplnilo.

„Ty si nepamatuješ, že tvůj tatínek vloni říkal, že do jeskyně se nesmí?“ zatvářil se Vladan jako šedesátiletý.

„No, to bylo vloni!“ namítla jsem, „teď už jsme oba o rok starší!“

„Já možná,“ odsekl Vladan nelogicky, ale bylo vidět, že ho můj návrh trochu láká.

„Podívali bychom se jenom na krajíček,“ škemrala jsem.

Vladan pár vteřin přemýšlel. Pral se v něm zodpovědný dospělák a kluk, který si neužije dobrodružství, jak je rok dlouhý.

„Tak dobře,“ zvítězil v něm nakonec kluk. „Ale opravdu jen na krajíček,“ dodal ten dospělý.

Hopsala jsem vedle Vladana a připadala si jako jeho o hodně mladší ségra. Nejmíň o deset let. Přitom jsem mladší jen o tři roky a kousek.

Ke vchodu do jeskyně se musí trochu plavat, protože

je přímo na druhém konci zátoky. Určitě by se to dalo celé obejít, ale muselo by se šplhat nahoru na skálu a pak zas strmou cestou dolů, možná by to ani nešlo bez lana. Jeskyni jsme objevili s tátou a Vladanem úplně náhodou, když nám Vladan v zátoce předváděl, jak chytá ryby do ruky.

Teď jsme se vyhoupli na skalnatý břeh a nakukovali do jeskyně. Potom jsme se váhavě nasoukali dovnitř.

„Je tu tma,“ rozléhal se Vladanův hlas zlověstně.

Otřásla jsem se. Připadalo mi to strašidelné, ale já se bojím ráda. Najednou jsem si vzpomněla na čarodějnicí. To jsem taky pociťovala strach, ale moc ráda jsem nebyla. Celá ta hrůza jako by mě znovu uchopila za rameno.

„Áááááá,“ zaječela jsem.

„Co tě bere, strašpytle?“ chechtal se mi Vladan.

Byl to on, kdo mě chytil, ale netušil, že se tak vyděším.

„Myslela jsem, že je to ta čarodějnice,“ svěřila jsem se mu postupně s celým svým zážitkem z minulého dne.

Včera na to nebyl čas, pospíchali jsme rychle za tátou.

„Tady na ostrově žádná čarodějnice nebydlí,“ ujišťoval mě.

Líčila jsem mu, jak jsem upadla na podivné louce a jak jsem se střetla s tou strašlivou osobou.

„To není žádná čarodějnice, to je paní Wagnerová, je hodně osamělá, a docela hodná,“ nesouhlasil se mnou.

„Ale ona mě vyděsila, cloumala se mnou a nadávala mi,“ odporovala jsem uraženě.

„Není divu, že se jí nelíbilo, když jsi běžela přes její pastvinu,“ nedal se Vladan, „celý ten pozemek jí stále patří. Jenže už nestačí na to, aby chovala ovce a kozy, proto nemá louku kdo spásat, a je celá zarostlá. Paní Wagnerová k nám chodí pro mléko a vajíčka jako vy.“

Bylo vidět, že pro Vladana je celá záležitost skončená a už se o ní nehodlá bavit.

Já se ale nehodlala zbavit myšlenky na čarodějnici. Hned tak se něčeho a nikoho neleknu. Kdyby bylo Vladanovo vysvětlení pravdivé, bála bych se tehdy vlastně zbytečně.

Tajemství pod kamenem

Nechtěla jsem se s Vladanem přít, protože jsem mu byla vděčná, že z krajíčku jeskyně se zatím stal pořádný kus cesty. Vladan očividně zapomněl na svoje předsevzetí, že nepůjdeme daleko. I jeho samotného zaujalo, že uzoučká a nízká chodba, do které jsme se sotva vecpali, se postupně zvětšovala, až jsme se mohli narovnat a pohodlně jsme se vešli vedle sebe.

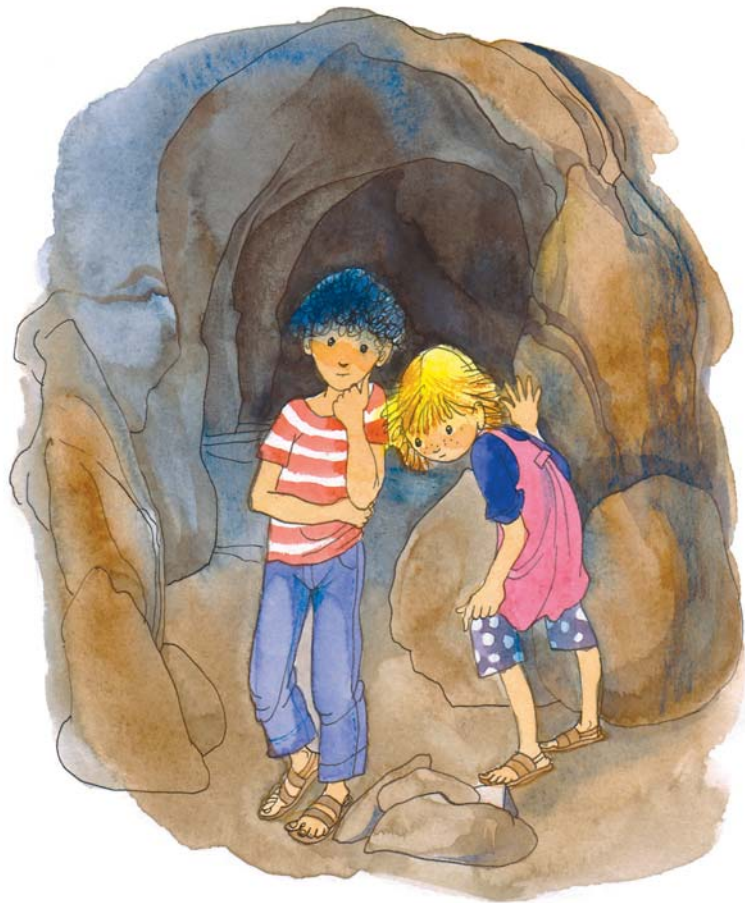
Měla jsem sto chutí chytit se Vladana za ruku, ale ovládla jsem se. Třeba by se domníval, že se bojím. Cítila jsem se hluboce uražená, že mě před chvílí označil za strašpytla.

Tak jsme pomalu postupovali vpřed a opatrně našlapovali. Tma už nebyla tak hustá. Buď to bylo tím, že si naše oči zvykly, nebo sem odněkud pronikalo světlo. A asi to tak opravdu bylo, protože po chvíli jsme objevili ve stěně jeskyně až úplně u stropu malinkatou skulinu. Stáli jsme na prostranství, které bylo jakýmsi náměstíčkem a mělo oválný tvar. Ale ouha. Dál vedly cesty dvě. Jedna napravo a druhá nalevo jako v nějaké pohádce.

„Rozdělíme se?“ navrhla jsem srdnatě, ale v duchu jsem si přála, aby u Vladana zvítězila dospělá zodpovědnost.

A moudrý Vladan mě nezklamal.

„To není dobrý nápad,“ nesouhlasil se mnou, „nemožu tě pustit samotnou, slíbil jsem to tvému tátovi.“

Pomyslela jsem si, že všechny sliby a zákazy jsme stejně nedodrželi, ale capala jsem poslušně vedle Vladana, který se pustil cestou vpravo.

Zřejmě měl vynikající instinkty, protože cesta začala strmě stoupat a zanedlouho jsme v dálce zahlédli světlý otvor. Teď jsme šli kousek jakoby po rovině.

„Jeskyňě má určitě několik vchodů, přinejmenším dva,“ poučoval mě Vladan, „zkusíme se tamtudy dostat ven, abychom se nemuseli vracet.“

Náhle jsem vykřikla, až sebou Vladan trhnul. Zakopla jsem o kámen, který vyčníval ostrou špicí, a natáhla jsem se na tvrdou zem.

„Jsi celá?“ zeptal se Vladan naoko lhostejně, ale z jeho hlasu bylo poznat, že o mě má starost.

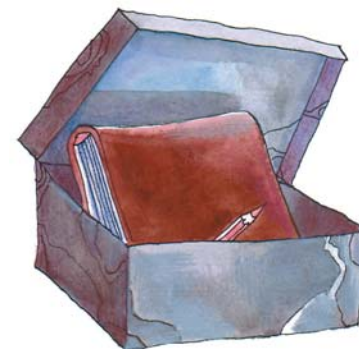
„Asi jo,“ sbírala jsem se na nohy, ale vtom jsem upadla znovu.

„Co děláš, chceš se zabít?“ ztrácel se mnou Vladan trpělivost.

Začal hmatat blízko mě, aby zjistil, proč se neudrším na nohou.

A objevili jsme to oba najednou! Prvním zaškobrtnutím jsem špičatý kámen uvolnila a druhé zakopnutí už znamenalo, že se kámen vyvrátil a odhalil jámu, v které mi zůstala noha. Opatrně jsem ji vyndala a sáhla do jámy ve chvíli, kdy tam měl ruku i Vladan. Dotkli jsme se něčeho tvrdého. Ucítili jsme pod rukama jakousi krabici.

Ani jsme se nemuseli domlouvat. Vladan podsunul ruku pod krabici, já ji přidržovala nahoře a vytáhli jsme ji svorně ven. Jelikož už jsme byli blízko východu, vynesl

ji Vladan opatrně na světlo před jeskyni. Byla to plechová schránka, do které se kdysi mohlo dávat jídlo, s namodralým víkem. Odklopili jsme ho a užasle jsme vykulili oči na sešit v kožených deskách.

„Otevři ho,“ prosila jsem Vladana.

Sama jsem k tomu neměla odvahu.

Nedal se dlouho pobízet. Chvilí zíral na první stránku a pak mi sešit zklamaně podal: „Je to německy.“

Zahleděla jsem se na drobné vybledlé písmo. Byla to opravdu němčina, ale pro mě není těžké číst v němčině a nahlas to rovnou říkat česky.

A tak jsem pomalu začala předčítat.

Příběh z deníku

15. prosince 1944

Tohle píšu proto, aby po mně něco zbylo, kdybych umřela. Naši vesnici osvobodili srbští partyzáni. Všichni se radují, ale můj tatínek a maminka se skrývají. Můj tatínek je totiž Němec a maminka Chorvatka.

Přestala jsem číst.

„To píše nějaká holka, která to má doma podobně jako já,“ vyhrkla jsem, „jenomže u ní je to naopak. U nás je Němka máma!“

„Jenže tohle nebyla taková legrace,“ namítal Vladan, „té holce šlo o život!“

„Ale proč?“

„Podívej se na datum, byl skoro konec války.“

„Ale to je dobře, ne?“ nechápala jsem.

„Jenže Chorvati byli na straně Němců,“ vysvětloval Vladan. „Tedy obyčejní lidi ne, ale vláda. A partyzáni, to zas byli komunisti. Většina lidí je vítala, ale Němci se báli. Němce totiž partyzáni nemilosrdně stříleli.“

„Tomu nerozumím, Němci jim něco udělali?“

O téhle válce jsem toho moc nevěděla. U nás doma se víc mluvilo o té nedávné, která taky byla v Jugoslávii. Táta nemohl pochopit, že proti sobě bojují Slovani. To jsem ale ještě nebyla na světě. Já znám už jen Chorvatsko jako poklidnou zemi, kam jezdíme s tátou na prázdniny a kde žijí takoví milí lidé jako Vladan a jeho maminka.